

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

**2222**

A szingularitás

Az adott szálig: **A hálátlan túlélés**

# 1. A hálátlan túlélés

Dorothea

Az Őrszem-3 fémtestének dübörgése lassan elhalt a csarnok túlsó végében, de a levegőben bent rekedt a megfagyott rettegés. Alinda görcsösen kapaszkodott a pedálkarba, mellkasa zihálva emelkedett. A savanyú vériz még ott mart a torkában, de a szemei elhomályosultak a megkönnyebbüléstől.

A nagymama azonban nem köszönte meg. Amint a szenzorok vörös fénye eltűnt a sötétben, az idős asszony feldúltan rántotta le a saját kezét a fogantyúról. Remegő, de haragos tekintettel fordult a lány felé.

- Mit műveltél, Alinda? - sziszegte élesen, miközben tekintete riadtan pásztázta a környező sorokat. - Meg akarsz ölni mindkettőnket?

- Megmentettelek... - suttogta Alinda, hangja elcsuklott a kimerültségtől. - Elvisznek az L-szektorba!

- És azt hiszed, ezzel ember voltál? - vágott közbe a nagymama keserűen, s szavai élesebben sebeztek a korbácsnál. - Az ember nem egy felelőtlen kölyök, aki feláldozza a saját életét egy félholt öregért! A mi időnkben az ember felelősséget vállalt, nem pedig ostoba hősködéssel hívta fel magára a gépek figyelmét!

János közelebb lépett a szomszédos gépsorból, feszülten figyelte az öregasszony kitörését.

- Hagyja őt, nagymama... - vetette oda halkan.

- Ne szólj bele, János! - intette le a fiút az idős nő. - Nem tudjátok, mi az az ember. Csak pedáloztok a masszátért, és azt hiszitek, egy vakmerő gesztus elég a túléléshez!

Alinda elszorult torokkal nézett a nagymamára. A megalázottság égető érzése szétáradt benne: a segítségéért cserébe nem hálát, hanem kemény elutasítást kapott.